

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku - I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędziowie:

SSA Mirosław Ożóg

SA Dariusz Janiszewski

Protokolant

SO del. Teresa Karczyńska-Szumilas (spr.) sekr. sądowy Justyna Pozarowczyk-Wardowska

po rozpoznaniu w dniu 27 października 2015 r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy z powództwa S.

przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w R.

o ustalenie

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 12 lutego 2015 r. sygn. akt XV C 377/14

I. oddała apelację;

II. zasądza od powódki S. na rzecz pozwanej Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w R. kwotę 135 (sto trzydzieści pięć) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Na oryginale właściwe podpisy

Sygn. akt I ACa 371/15

UZASADNIENIE

Powódka S. w pozwie przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w R. domagała się ustalenia, że nie istnieje uchwała Rady Nadzorczej pozwanej z dnia 28 sierpnia 2006 r., na mocy której powódka została wykluczona z grona jej członków oraz zasądzenia od pozwanej kosztów postępowania.

W uzasadnieniu powództwa powódka wskazała, iż przedmiotowa uchwała została podrobiona poprzez dopisanie do jej treści brakującego uzasadnienia, którego pierwotnie uchwała nie posiadała wbrew dyspozycji art. 24 § 5 Prawa spółdzielczego, co czyni ją nieważną od dnia podjęcia.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania, podnosząc, iż zostały prawomocnie oddalone powództwa powódki o uchylenie zaskarżonej uchwały oraz o stwierdzenie jej nieważności; powódka została też zawiadomiona o podjętej uchwale pismem z 29 sierpnia 2006r., które to

zawiadomienie w pełni odpowiada wymogom art. 24 § 5 Prawa spółdzielczego, albowiem zawiera zarówno podstawę prawną, jak i przyczynę uzasadniającą wykluczenie powódki z grona członków Spółdzielni.

Wyrokiem z dnia 12 lutego 2015 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku oddalił powództwo oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania, obciążając nimi powódkę.

Sąd Okręgowy ustalił, że na dzień 28 sierpnia 2006 r. Rada Nadzorcza Spółdzielni Mieszkaniowej (...) zwołała posiedzenie celem omówienia i podjęcia kilku uchwał objętych porządkiem obrad, w tym rozpoznania wniosków zarządu dotyczących wykluczenia czterech członków Spółdzielni, w tym powódki. Na posiedzeniu tym powódka była obecna i umożliwiono jej zabranie głosu. Po wysłuchaniu powódki Zarząd Spółdzielni Mieszkaniowej (...) podtrzymał swój wniosek, a Rada Nadzorcza przewagą 7 głosów „za” podjęła uchwałę Nr (...) o wykluczeniu S. z rejestru członków Spółdzielni wobec uporczywego uchylania się od wykonywania istotnych zobowiązań wobec Spółdzielni, a w szczególności zalegania z opłatami związanymi z eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości. W posiedzeniu wzięło udział 9 z 11 członków Rady Nadzorczej, którzy podpisali listę obecności i głosowali nad uchwałami.

O treści uchwały oraz o jej pisemnym uzasadnieniu i sposobie zaskarżenia Zarząd zawiadomił powódkę w piśmie z dnia 29 sierpnia 2006 r.; wraz z tym pismem powódka otrzymała odpis sentencji uchwały nr (...) z dwoma podpisami. W aktach członkowskich powódki znajduje się obecnie załącznik do protokołu nr (...) z posiedzenia Rady Nadzorczej SM (...) odbytego w dniu 28 sierpnia 2006 r., który zawiera sprawy omawiane w pkt 2 porządku obrad - rozpoznanie 4 wniosków Zarządu dotyczących wykluczenia z członkostwa powódki i innych osób. W protokole tym odnotowano, kto zabierał głos, treść uchwały nr (...), wynik głosowania, pisemne uzasadnienie i upoważnienie dla Zarządu do podpisania i przesłania zawiadomienia powódce o podjętej uchwale. Ponadto w aktach tych znajdują się treść sentencji uchwały z wynikiem głosowania, która została przesłana powódce wraz z pismem Zarządu oraz treść uchwały z pisemnym uzasadnieniem i upoważnieniem Zarządu do przesłania powódce zawiadomienia o uchwale z uzasadnieniem.

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie zgromadzonego w aktach materiału dowodowego w postaci dokumentów dostarczonych przez obie strony, których autentyczność i wiarygodność była kwestionowana przez powódkę co do faktu doręczenia jej uchwały nr (...) z uzasadnieniem sporządzonym przez Radę Nadzorczą, oraz na podstawie dokumentów i wyroków które zapadły w sprawie I C 95/07 Sądu Okręgowego w Gdańsku oraz w sprawie I C 704/09 Sądu Okręgowego w Gdańsku.

Wskazując na treść art. 24 i art. 42 § 9 Prawa spółdzielczego oraz § 66 ust.2 Statutu Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w R. Sąd Okręgowy ocenił powództwo jako niezasadne.

Sąd Okręgowy wskazał, że bezspornym w sprawie jest, że powódka wytoczyła pozew o uchylenie uchwały Rady Nadzorczej z dnia 28 sierpnia 2006 r. nr (...) w sprawie I C 95/07 Sądu Okręgowego w Gdańsku i powództwo zostało oddalone przez sądy obu instancji, zaś Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Analogicznie został rozstrzygnięty pozew powódki o stwierdzenie nieważności w/w uchwały w sprawie I C 704/09 Sądu Okręgowego w Gdańsku, w której przeprowadzono wnikliwą analizę prawidłowości podjętej uchwały. W sprawie tej na rozprawie przed Sądem Apelacyjnym w Gdańsku w dniu 17 września 2010 r. powódka oświadczyła wprost, że nie kwestionuje istnienia i treści samej sentencji uchwały, natomiast sfalszowano dokument uchwały poprzez dopisanie uzasadnienia i pouczenia przez Radę Nadzorczą.

W ocenie Sądu Okręgowego, aktualnie podnoszone przez powódkę zarzuty wobec zaskarżonej uchwały są podobne jak w sprawie I C 704/09 Sądu Okręgowego w Gdańsku i dotyczą nieprawidłowości przy sporządzaniu uzasadnienia do tej uchwały i doręczenia powódce sentencji uchwały z uzasadnieniem sporządzonym przez Zarząd Spółdzielni zamiast prawidłowym uzasadnieniem, które aktualnie znajduje się w dokumentach Spółdzielni i którym to dokumentem pozwana się posługuje w sprawach sądowych wytaczanych przeciwko powódce. Wskazał Sąd Okręgowy, iż okoliczności dotyczące sporządzania uzasadnienia uchwały Rady Nadzorczej nr (...) i doręczenia go powódce były

przedmiotem orzeczenia sądów obu instancji w sprawie I C 704/09 i nie mogą być powtórnie badane w niniejszym postępowaniu.

Zarzut dotyczący nieistnienia uchwały Rady Nadzorczej z dnia 28 sierpnia 2006 r. nr (...) Sąd Okręgowy ocenił jako całkowicie bezzasadny. W dotychczasowych procesach wytaczanych przez powódkę oraz w obecnym postępowaniu koronny dowód stanowi sentencja zaskarżonej uchwały doręczona powódce 1 września 2006 r., z treści której wynika, że uchwała została podjęta większością głosów 7 do 2 (1 przeciw, 1 wstrzymujący się) na posiedzeniu Rady Nadzorczej prawidłowo zwołanym, w którym uczestniczyło 9 z 11 jej członków, a podjęta uchwała była wprowadzona do porządku obrad. Powódka była wezwana na posiedzenie Rady Nadzorczej celem złożenia ustnych wyjaśnień i z tego prawa skorzystała, po czym po jej wyjaśnieniach uchwała została poddana pod głosowanie. Skoro uchwałę w sprawie wykluczenia powódki z grona członków pozwanej Spółdzielni podjął organ uprawniony, zwołany prawidłowo, większością głosów, zaś o treści uchwały powódka została zawiadomiona pisemnie, to należy uznać uchwałę za istniejącą, zwłaszcza że kwestia tej uchwały badana była w dwóch procesach sądowych zakończonych prawomocnymi wyrokami sądów pierwszej i drugiej instancji, które przesądziły o prawidłowym podjęciu uchwały.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku wywiodła powódka, zaskarżając go w całości i zarzucając:

- nierozpoznanie istoty sprawy (art. 386 § 4 k.p.c. w zw. z art. 368 k.p.c), poprzez zaniechanie przez Sąd I instancji rozważenia poddanych przez stronę powodową pod osąd żądań i twierdzeń, poprzez pominięcie mogących mieć wpływ na rozstrzygnięcie meritum sporu dowodów zawnioskowanych przez stronę powodową i przyjęcie błędnej koncepcji prawnej rozstrzygnięcia sprawy, co skutkuje nie poczynieniem żadnych ustaleń faktycznych w celu rozpoznania spornego stosunku oraz koniecznością wydania orzeczenia przewidzianego w art. 386 § 4 k.p.c, ponieważ ocena po raz pierwszy poddanych przez stronę powodową pod osąd żądań, twierdzeń oraz dowodów, a także rozszerzenie postępowania dowodowego przez Sąd Odwoławczy, a następnie wydanie orzeczenia co do istoty sprawy, ograniczyłoby merytoryczne rozpoznanie sprawy do jednej instancji;
- naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. poprzez nieustalenie pełnego stanu faktycznego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, nieodniesienie się do wszystkich dowodów zaoferowanych przez stronę powodową (przez rozstrzygnięcie o nich w sposób pozytywny lub negatywny), nieprzeprowadzenie ich oceny, a jedynie w sposób wybiórczy i z naruszeniem art. 328 § 2 k.p.c. oraz art. 245 k.p.c. odniesienie się do dowodu z dokumentu prywatnego sporządzonego przez stronę pozwaną, nie dokonanie ustalenia wszystkich rozstrzygnięć składających się na podstawę faktyczną orzeczenia, a jedynie ogólne, sumaryczne wskazanie wykorzystanych dowodów, co doprowadziło do pozbawienia strony powodowej zgłoszenia zarzutów w trybie art. 162 k.p.c, a tym samym utraty możliwości dowodzenia okoliczności i faktów, które mogły stanowić o kwestiach istotnych dla merytorycznego rozpoznania sprawy;
- naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez naruszenie zasady swobody uznania sądu w zakresie oceny dowodów ograniczonej bezwzględnym wymogiem wszechstronności, w której mieści się zakaz fragmentarycznego dobierania dowodów i ustalonych faktów, a także nakaz przyjmowania jasnych i zrozumiałych kryteriów ocen i kierowania się zasadami logiki i doświadczenia życiowego, poprzez nie rozważenie całokształtu materiału dowodowego;
- naruszenie przepisu art. 217 § 2 k.p.c. poprzez pominięcie zaoferowanych środków dowodowych, pomimo że nie zostały w sposób dostateczny wyjaśnione istotne i sporne okoliczności, których wykazaniu miało służyć ich powołanie, tj. okoliczności które nie zostały wyjaśnione na korzyść strony powodowej powołującej dalsze dowody, pomimo że dotychczasowe postępowanie prowadziło do wniosków sprzecznych z twierdzeniami strony zgłaszającej nowe dowody;
- naruszenie przepisu prawa materialnego art. 189 k.p.c. poprzez nie poczynienie ustalenia, że pozwana posługuje się sfałszowaną uchwałą.

Powódka wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi I instancji.

W uzasadnieniu apelacji powódka podniosła, że do akt sprawy złożone zostały dwie uchwały Rady Nadzorczej pozwanej Spółdzielni o wykluczeniu jej z członkostwa, przy czym tylko jedna z nich zawiera uzasadnienie, co oznacza jednocześnie, że jedna z nich jest oryginalna, zaś druga podrobiona.

Wskazała skarżąca, iż pozew dotyczył ustalenia, że nie istnieje uchwała z uzasadnieniem, że powódce została doręczona uchwała bez uzasadnienia oraz że uchwała z uzasadnieniem została sfalszowana i powódka takiej uchwały nie posiada.

Skarżąca podkreśliła, iż Sąd Okręgowy skupił się na ustaleniu czy istnieje uchwała bez uzasadnienia, co w ogóle nie było przedmiotem jej żądania.

Skarżąca sprecyzowała, że Sąd Okręgowy nie dopuścił wnioskowanych przez nią dowodów mających wykazać fakt, iż uchwała z uzasadnieniem nie istnieje : akt spraw I C 95/07 i I C 704/09 Sadu Okręgowego w Gdańsku oraz akt sprawy I Ns 1074/06 Sądu Rejonowego w Wejherowie, protokołu z posiedzenia Rady Nadzorczej Spółdzielni dostarczonego przez pozwaną do akt innej sprawy toczącej się w roku 2007, zeznań świadka B. D. oraz członków Rady Nadzorczej pozwanej Spółdzielni i dowodów ma okoliczność że powódce doręczono uchwałę z uzasadnieniem.

Podniosła także powódka, iż Sąd Okręgowy bezkrytycznie podzielił poglądy sądu orzekającego w sprawach I C 95/07 i I C 704/09 Sadu Okręgowego w Gdańsku, nie zauważając nieprawidłowości, na które powódka zwracała uwagę w toku postępowania, tym bardziej że wyroki te, dotyczące uchwały bez uzasadnienia, odnosiły się do innej materii niż przedmiot sprawy.

W ocenie skarżącej Sąd Okręgowy naruszył również art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i art. 6 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności poprzez celowe nie rozpoznanie istoty sprawy, pozbawiając jednocześnie powódkę prawa do sądu.

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o jej oddalenie oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania apelacyjnego, wskazując na niezasadność wywiedzionego środka zaskarżenia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powódki nie zasługuje na uwzględnienie.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutów naruszenia prawa procesowego należy wskazać, że nie można podzielić zarzutu powódki w przedmiocie naruszenia w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku art. 328 § 2 k.p.c. Wymieniona regulacja określa konstrukcyjne elementy uzasadnienia wyroku, przy czym nawet niepoprawnie sporządzone uzasadnienie nie przekłada się w prosty sposób na wadliwość rozstrzygnięcia, albowiem koniecznym jest ustalenie, iż uchybienie sądu w tym zakresie mogło mieć istotny wpływ na trafność rozstrzygnięcia. W judykaturze Sądu Najwyższego przyjmuje się jednolicie, że z natury rzeczy sposób sporządzenia uzasadnienia orzeczenia nie ma wpływu na wynik sprawy, ponieważ uzasadnienie wyraża jedynie motywację wcześniej podjętego rozstrzygnięcia. Z tego względu zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. może znaleźć zastosowanie w tych wyjątkowych sytuacjach, w których treść uzasadnienia orzeczenia uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia. Inaczej rzecz ujmując, powołanie się przez skarżącego na podstawę naruszenia w postaci art. 328 § 2 k.p.c. może okazać się usprawiedliwione tylko wówczas, gdy z uzasadnienia orzeczenia nie daje się odczytać, jaki stan faktyczny lub prawny stanowił podstawę rozstrzygnięcia, co uniemożliwia kontrolę instancyjną (por. uzasadnienia wyroków Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2009 r. w sprawie I UK 21/09 LEX nr 515699 oraz z dnia 22 maja 2003 r. w sprawie II CKN 121/01 LEX nr 137611). W ocenie Sądu Apelacyjnego, taka sytuacja nie ma miejsca w niniejszej sprawie; treść uzasadnienia w pełni pozwala na weryfikację wyводу Sądu Okręgowego. Sąd pierwszej instancji wskazał na dokonane ustalenia w sprawie, wymieniając przy tym dowody stanowiące podstawę ich dokonania, a następnie przeprowadził subsumpcję tych ustaleń, przy czym poczyniony wywód pozostaje spójny, logiczny i konsekwentny. Fakt zbiorczego wskazania dowodów, które stały się podstawą ustaleń stanu faktycznego

sprawy w żaden sposób nie wpłynęła na jasność stanowiska Sądu Okręgowego w zakresie ustalonych okoliczności stanu faktycznego, jak i środków dowodowych wykorzystanych celem poczynienia tych ustaleń.

Sąd Apelacyjny podziela jednocześnie dokonane przez Sąd Okręgowy ustalenia w sprawie, czyniąc je podstawą również własnego rozstrzygnięcia i nie znajdując przyczyn do przyjęcia, by powódka skutecznie podniosła w sprawie zarzut naruszenia art. 233 i 217 § 2 kpc. Ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd I instancji nie wykracza poza ramy określone zasadą swobodnej oceny dowodów.

W pierwszej kolejności podkreślenia wymaga, że wbrew zarzutowi powódki, w sprawie przeprowadzono dowód z poszczególnych dokumentów znajdujących się aktach spraw I C 95/07 oraz I C 704/09 Sądu Okręgowego w Gdańsku, na co wyraźnie wskazał Sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Wniosek powódki o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka B. D. Sąd Okręgowy oddalił na rozprawie w dniu 29 stycznia 2015 r., zaś brak podniesienia przez powódkę zastrzeżenia z art. 162 k.p.c. pozbawił ją możliwości formułowania zarzutu w tym zakresie na obecnym etapie postępowania (przy czym na świadomość powódki w zakresie konieczności podniesienia zarzutu wskazuje sama treść apelacji).

Sąd Okręgowy nie oddalił co prawda wniosków dowodowych powódki w zakresie dotyczącym odpisu protokołu rozprawy z dnia 21 maja 2007 r. w sprawie o sygn. akt I Ns 1074/06 oraz w zakresie zeznań świadków – członków Rady Nadzorczej, którzy złożyli podpisy pod uchwałą z uzasadnieniem, jednakże podobnie jak dowód z zeznań świadka B. D. dowody te nie dotyczyły faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia, a roli świadka w procesie wytwarzania dokumentów, wcześniejszej zawartości akt członkowskich powódki oraz okoliczności podpisania uchwały zawierającej uzasadnienie.

Skarżąca formułuje co prawda zarzut naruszenia art. 386 § 1 k.p.c. i art. 368 k.p.c., jednakże uzasadnienie tego zarzutu wskazuje, iż dotyczy on nierozpoznania przez Sąd I instancji istoty sprawy, poprzez odniesienie się do uchwały wykluczającej powódkę z członków Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w R. bez uzasadnienia, nie zaś do takiej uchwały z uzasadnieniem.

Wedle poglądów doktryny termin „czynność prawna nieistniejąca” oznacza sytuację, gdy ktoś nie zachował się w sposób, który uzasadniałby zakwalifikowanie tego zachowania jako oświadczenia woli. Jeżeli natomiast zostanie stwierdzone istnienie oświadczenia woli, to występuje swoiste domniemanie jego skuteczności (por. Z. Radwański, [w:] System prawa cywilnego, T. 2, Prawe cywilne - część ogólna, Warszawa 2002, s. 428; W. Siedlecki, Nieważność procesu cywilnego, Warszawa 1975, s. 59).

Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z 24 czerwca 1994 r., III CZP 81/94 (OSNCP 1994 Nr 12 poz. 241), stwierdził, że o uchwale nieistniejącej można mówić wtedy, gdy występują takie podstawowe uchybienia w zakresie elementów konstytuujących uchwałą, jak niezwołanie walnego zgromadzenia (zebrania przedstawicieli spółdzielni), czy brak wymaganej w ustawie lub statucie większości głosów do podjęcia uchwały. W innych orzeczeniach do przyczyn zakwalifikowania uchwały jako nieistniejącej zaliczono podjęcie uchwały przez osoby niebędące współnikami spółki (wyrok z 14 kwietnia 1992 r., I CRN 38/92, OSNCF 1993 nr 3, poz. 45) oraz sfalszowanie wyniku głosowania (wyrok z dnia 9 października 1972 r. II CR 171/72, OSNCP 1973, Nr 7-8, poz. 135). Powołane poglądy doktryny i orzecznictwa sądowego wskazują, że o nieistnieniu uchwały organu spółdzielni można mówić jedynie w przypadku wystąpienia najpoważniejszych wad wykluczających możliwość stwierdzenia istnienia oświadczenia woli uprawnionych podmiotów, wyrażonego choćby z naruszeniem przepisów prawa.

Podkreślenia również wymaga, że ustawodawca nie przewidział by uzasadnienie stanowiło element składowy (konstrukcyjny) uchwały; podjęcie uchwały wiąże się z samym aktem głosowania nad nią, zaś głosowanie polega na złożeniu głosów (wyrażeniu woli), przy czym suma oświadczeń woli głosujących składa się na oświadczenie woli kolektywnego organu korporacyjnej osoby prawnej. Prawdliwość samego postępowania w przedmiocie podjęcia uchwały – a więc co do zwołania posiedzenia Rady Nadzorczej, wprowadzenia uchwały do porządku obrad, wezwania powódki na posiedzenie Rady Nadzorczej, skorzystania przez powódkę z prawa złożenia ustnych wyjaśnień oraz zachowania wymogu ustawowej większości głosów – nie była przez powódkę kwestionowana, a nadto była badana

w dwóch prawomocnie zakończonych postępowaniach sądowych, zaś kwestia sporządzenia uzasadnienia uchwały pozostaje bez znaczenia dla istnienia samej uchwały. Oświadczenie woli organu pozwanej Spółdzielni zostało skutecznie złożone, z chwilą wyrażenia woli przez jego członków większością głosów i fakt następczego sporządzenia lub nie sporządzenia pisemnego uzasadnienia uchwały nie wpływa na ocenę jej istnienia.

Zagadnieniem odrębnym pozostaje natomiast przewidziany w art. 24 § 5 Prawa spółdzielczego wymóg zawiadomienia członka spółdzielni na piśmie wraz z uzasadnieniem o wykreśleniu albo wykluczeniu ze spółdzielni w terminie dwóch tygodni od dnia podjęcia uchwały. Istotą owej regulacji jest zawiadomienie członka o przyczynach podjęcia takiej uchwały; nie statuuje ona elementów składowych uchwały, lecz odnosi się do procedury postępowania już po jej podjęciu, przy czym nie nakłada również jakichkolwiek wymogów co do formy wskazania przyczyn wykreślenia albo wykluczenia członka ze spółdzielni. Skoro zatem przyczyny wykluczenia powódki z członkostwa wymienione w załączniku do protokołu z posiedzenia Rady Nadzorczej odbytego w dniu 28 sierpnia 2006 r. (dokonywanie sporadycznych i w niewystarczającej wysokości wpłat z tytułu użytkowania mieszkania oraz istniejące zadłużenie w kwocie 8.450,23 zł) oraz wskazane w piśmie pozwanej kierowanym do powódki z dnia 29 sierpnia 2008r. stanowiącym zawiadomienie o podjętej uchwale i wskazującym na jej uzasadnienie pozostają tożsame, wymóg przewidziany w przywołanej regulacji należy uznać za spełniony.

Wyjaśnić należy również, iż bez znaczenia dla bytu uchwały jest następcze umieszczenie pod treścią jej sentencji uzasadnienia; o istnieniu uchwały można bowiem mówić jedynie w odniesieniu do jej sentencji, przy czym istnienie uchwały jest niezależne od tego czy zawiera ono tylko sentencję czy także uzasadnienie.

Sąd Okręgowy odniósł twierdzenia powódki do treści art. 189 kpc i żądania ustalenia faktu prawotwórczego – nie istnienia uchwały wskutek nie zawarcia w jej treści uzasadnienia i słusznie doszedł do przekonania, iż powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie; zaskarżony wyrok nie narusza zatem i art. 189 kpc. Stanowisko skarżącej przedstawione w uzasadnieniu apelacji wskazuje co prawda, iż jej intencją pozostawało ustalenie, że nie istnieje uchwała z uzasadnieniem (istnieje zaś uchwała bez uzasadnienia), nie zaś, że nie istnieje uchwała, bo nie zawiera uzasadnienia, jednakże tak sprecyzowane powództwo z kolei w istocie w ogóle nie zmierza do ustalenia istnienia stosunku prawnego ani prawa, a jedynie faktu (że uchwała nie zawierała uzasadnienia) i pozostawało niedopuszczalne. Jedynie na marginesie wskazać także należy, iż formułowanie na etapie postępowania odwoławczego żądania ustalenia, iż powódce została doreczona uchwała bez uzasadnienia oraz że uchwała z uzasadnieniem została sfalszowana i powódka takiej uchwały nie posiada pozostawało niedopuszczalne również z mocy art. 383 kpc.

Zaskarżony wyrok nie narusza również art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i art. 6 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych; w toku postępowania nie doszło do pozbawienia powódki prawa do sądu; sformułowane przez skarżącą zarzuty w tym zakresie pozostają niezasadne.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy, ustalając wysokość wynagrodzenia pełnomocnika pozwanej w oparciu o § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz.U. z 2013 r., poz. 490).